

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. marcija 1890.

Leto XX.

Izgubljena stava.

(Balada.)

V nedeljo večer — kot obično to gré —
Pri vinu so zbrali se vaški možjé,
Praznili so čaše veseli
In razne pomenke imeli.

„Naj bode, kar hoče,“ mož prvi velí,
„Takó sem jaz slišal od starih ljudj:
Kdor v noči kam šel bi za stávo,
Bi znal izgubiti še — glávo!“

„Resnica!“ pritrđi mu sosed Oblák,
Poprávivši v pipi nažgani tobák,
„I mene učili so mati:
Urbáne, noči se je bati!“

„Ni prazna povest od strahóv in duhóv
In mrtvih, ki v noči gredó iz grobóv:
Kar zlá ima v sebi naráva,
Nobeno po noči ne spáva.“

„Takó je,“ dé tretji. „In meni se zdí,
Da v božjih očeh se hudó pregreší,
Kdor v skrivne močí ne veruje,
Iz vraž, iz strahóv se norčuje.“

„Kaj šè! to so marnje, možjé, vam povém!“
Zglasí se zdaj s kota ter roga možém
— Poslušal je govor po stráni —
Mlad tujec v obleki neznáni.

In skoči na noge in k mizi takój
In vrže pred družbo denar: „Še nocój,
Možjé, jaz za tó-le plačilo
Prinesem vam — križ raz gomilo!“

Vse tiho. — Vsak svoje si misli zasé,
Nató se spogledajo vaški možjé
Na levo molčé in na právo
Ter tujcu odstavijo stávo.

In pozno še v noč — kot obično to gré —
Pri vinu sedeli so vaški možjé —
Odšel je čudák na gomilo,
Nazaj pa, nazaj ga ni bilo . . .

* * *

Ko zjutraj na vzhodu zazóril je dan,
Na grobje prispél je mars'kteri vaščan:
Nočí in predrznosti žrtev,
Na grobji je tujec bil mrtev.

Izgubil je stavo, življenje mladó —
Kedó vé, zakaj je umrl in kakó? . . .
Na grobu je ležal nečúvan,
In križ poleg njega izrúvan.

In tole še k zgodbi pravljica pové,
In resno pristavljajo stari ljudjé:
„Kedàr se o póлноčnej uri
Grobvom odpirajo durí —

Tu vségdar še čuje se bajen trepèt
Na tujčevem grobu in tajen šepèt:
Nočí, oj, nočí se je bati!
Ter: Mrtvecem míra ne krati!

